

ČESKÁ REPUBLIKA ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudkyň
Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Ludmily Sandnerové ve věci

žalobce: N. N. T., narozený dne X
státní příslušnost X
bytem na území republiky X
zastoupený advokátem JUDr. Janem Jiříčkem
sídlem Legionářů 947/2b, 182 00 Praha 8

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 8. 2018 č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) se žalobce domáhá zrušení shora zmiňovaného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové migrační politiky (dále též „*prvostupňový orgán*“), ze dne 28. 5. 2018 č. j. X. Tímto rozhodnutím prvostupňový orgán zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*ZPC*“) a stanovil žalobci 30 denní lhůtu od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky podle § 77 odst. 3 ZPC.
2. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce podanou žalobou.
3. V jediném žalobním bodu žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro rozpor s ust. § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), nedostatečně zjištěný skutkový stav podle § 3 správního řádu, porušení § 2 správního řádu, § 77 odst. 2 písm. a) ZPC a § 174a ZPC pro nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do života A. H., který je součástí rodiny žalobce a kterému žalobce poskytuje materiální i sociální zázemí. Žalobce nesouhlasí se žalovaným, není ke jmenovanému v postavení sponzora, nýbrž otce. Pouhé zasílání

finanční prostředků nemůže nahradit rodičovský vztah žalobce ke jmenovanému. Přitom k prokázání dopadů do soukromého či rodinného života by postačilo předvolání jmenovaného k výslechu. Podle žalobce správní orgány se nezabývaly všemi hledisky pro posouzení přiměřenosti dopadů na osobu žalobce, jeho rodinné příslušníky ani osoby v obdobném postavení, jak je vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudcích č. j. 3 Azs 240/2014-37 a č. j. 5 As 102/2013-34 (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu, délka pobytu cizince v hostitelském státě, doba od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby, rodinná situace cizince, počet nezletilých dětí, jejich věk a rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen, tedy vliv ekonomický, osobní a rodinný včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, či věk a zdravotní stav cizince apod.).

4. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 29. 10. 2018 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Rozhodnutí obou stupňů správních orgánů považuje za přiměřené okolnostem daného případu a důvodům, které vedly ke zrušení trvalého pobytu žalobce na území. Otázku posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života žalobce a shora jmenovaného i podle čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv žalovaný vypořádal na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde se touto otázkou zabýval. Žalobní tvrzení o nezkoumání dopadů přitom vyvrací sám žalobce v žalobě, v níž nesouhlasí se závěry žalovaného ohledně posouzení přiměřenosti ve vztahu k osobě jmenovaného. Žalovaný podle § 174a ZPC zhodnotil na základě skutečného stavu věci možné dopady na soukromý a rodinný život žalobce, napadené rozhodnutí proto odůvodnil podle § 68 odst. 3 správního řádu. Uvedl, že správní orgány nemusí reagovat na každý jednotlivý argument účastníka řízení, podstatné je, aby byly vypořádány všechny základní námitky účastníka. Žalovaný k tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009 sp. zn. 9Afs 70/2008. V daném případě se dostatečným způsobem vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého života žalobce a vyjádřil se ke všem námitkám, které žalobce v odvolání uplatnil. Žalobce ke dni napadeného rozhodnutí není podle práva otcem zletilého A. H., nemůže se tak domáhat práv s rodičovským vztahem spojených. Námitky žalobce zůstaly v rovině ničím nepodložených tvrzení.
5. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. U jednání, které se konalo dne 7. září 2021, strany setrvaly na své argumentaci. Nad rámec námitek žalobního bodu zástupce žalobce při jednání opakovaně zdůrazňoval otcovský vztah žalobce k A. H., studentovi VŠE. Na podporu svých tvrzení předložil při jednání dvě aktuální potvrzení Vysoké školy ekonomické o studiu A. H. První, ze dne 7. 9. 2021, osvědčuje, že na uvedené škole jmenovaný studuje od školního roku 2019/2020 do školního roku 2021/2022 a druhé, nedatované, osvědčuje, že jmenovaný navštěvuje tuto školu v zimním semestru 2021/2022. Zástupce žalobce též nově zmiňoval problémy týkající se získání požadovaného bytového oprávnění žalobce. Uvedeným se městský soud zabývá pod bodem 35. tohoto rozsudku.
7. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:

8. Podle vyplněné žádosti účastníka řízení – žalobce o povolení k trvalému pobytu nemá účastník manžela/manželku, nemá děti ani sourozence, jeho matka i otec oba důchodci jsou v X.
9. Podle opisu rejstříku trestů ze dne 24. 1. 2018 účastník byl na území republiky dvakrát soudně trestán. Poprvé byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1. 8. 2013 sp. zn. 31 T 29/2013 s právní mocí ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. 4. 2014 sp. zn. 5 To 57/2014 odsouzen za zločin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále též „TrZ“), za který mu byl uložen trest odnětí svobody ve výměře 15 měsíců podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 30 měsíců a trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty. Podruhé byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 8. 6. 2015 sp. zn. 2 T 27/2015 odsouzen za sbíhající se pokračující trestný čin podvodu podle § 250 odst. 1, 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, za přečin podvodu podle § 209 odst. 1 TrZ a pokračující přečin podvodu podle § 209 odst. 1, 3 TrZ, za které mu byl uložen souhrnný trest odnětí svobody 3 let podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 5 let za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 1. 8. 2013 sp. zn. 31 T 29/2013, jakož i všech dalších rozhodnutí na tento výrok obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu, a trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty.
10. Dne 24. 1. 2018 pod č. j. OAM-205-2/ZR-2018 prvostupňový orgán oznámením účastníkovi zahájil správní řízení z moci úřední podle § 46 odst. 1 správního řádu ke zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC pro opakované pravomocné odsouzení za úmyslnou trestnou činnost. Toto oznámení nebylo účastníkovi do posledního hlášeného bydliště na adrese X doručeno a vrátilo se zpět prvostupňovému orgánu.
11. Podle šetření Krajského ředitelství policie Středočeského kraje z podnětu prvostupňového orgánu byla dne 20. 2. 2018 v 10:30 hodin v posledním hlášeném bydlišti účastníka řízení na adrese X, provedena pobytová kontrola. Při ní bylo zjištěno, že se jedná o ubytovací zařízení, jehož majitel k účastníkovi uvedl, že účastník se na uvedené adrese nezdržuje cca 5 let. Kontrolou ubytovací knihy bylo zjištěno, že účastník v ní zapsaný není.
12. Dne 21. 2. 2018 pod č. j. OAM-205-9/ZR-2018 prvostupňový orgán opakovaným oznámením účastníkovi zahájil správní řízení z moci úřední podle § 46 odst. 1 správního řádu ke zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC pro opakované pravomocné odsouzení za úmyslnou trestnou činnost. Účastník řízení byl v oznámení poučen mimo jiné, že má právo „*navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, -vyjádřit v řízení své stanovisko, -požádat správní orgán o poskytnutí informací o řízení, -vyjádřit se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům rozhodnutí, -nahlížet do spisu, činit si výpisky a požadovat, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části*“ a dále byl poučen, že má „*zejména tyto povinnosti: -označit důkazy na podporu svých tvrzení*“ Toto oznámení bylo účastníkovi řízení doručeno dne 27. 2. 2018.
13. Dne 21. 3. 2018 prvostupňový orgán vyzval účastníka řízení k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že má možnost ve lhůtě 7 dnů od doručení vyrozumění nahlédnout do správního spisu. Tato výzva byla účastníkovi doručena dne 26. 3. 2018.
14. Dne 28. 3. 2018 při nahlížení do spisu byla prvostupňovému orgánu doložena plná moc shora jmenovaného zástupce, který uvedl, že se k věci vyjádří do 30 dnů.

15. Rozhodnutím ze dne 28. 5. 2018 č. j. X prvostupňový orgán účastníku zrušil platnost povolení k trvalému pobytu a stanovil 30 denní lhůtu k vycestování z území republiky. Poté, co v odůvodnění blíže popsal jednotlivé skutky podle obou odsouzení, uvedl, že úmyslnou trestnou činností páchanou opakovaně a po dlouhou dobu došlo k závažnému způsobu narušení veřejného pořádku podle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC. V daném případě se nejednalo o ojedinělé odsouzení, nýbrž o souhrn opakované trestné činnosti, u níž nelze a priori vyloučit recidivu. Prvostupňový orgán poukázal na to, že účastník se k věci nevyjádřil. Vlastním šetřením z dostupných evidencí Cizineckého informačního systému, centrálního registru obyvatel a spisového materiálu k osobě účastníka zjistil, že účastník je svobodný, bezdětný, na území nemá žádné české rodinné příslušníky, podle obsahu žádosti o povolení trvalého pobytu nemá žádné sourozence a oba jeho rodiče žijí v X. Rozhodnutí proto nemá nepřiměřený dopad do jeho rodinného života. Dále uvedl, že účastník je na území republiky od roku 2006 hlášen na ubytovně X, kde ale nebydlí 5 let a pobývá v X, aniž by změnu místa bydliště ohlásil. V ČR žije od roku 1995 původně za účelem podnikání, které neprovozuje, není držitelem žádného platného oprávnění, není zapsán v žádném jiném rejstříku, seznamu či evidenci. Na území ČR není vlastníkem žádné nemovitosti, bylo s ním zahájeno několik exekučních řízení kvůli dluhům. Mimo ČR žil účastník do svých 34 let, což je po větší část jeho života, proto nemohl ztratit vazby ke své domovské zemi. Podle soudních rozsudků se pohyboval v X komunitě v X, s krajany se dopouštěl závažné trestné činnosti nebo je k ní využíval. Nesvědčí to o jeho řádné integraci v hostitelském státě. Rozhodnutí ani z tohoto důvodu nelze považovat za nepřiměřený zásah do jeho rodinného a soukromého života. Cizinec je povinen dodržovat zákony, pokud se tak neděje, musí počítat s možností ztráty pobytového oprávnění. Intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, který si za dobu pobytu v České republice vytvořil, může dosáhnout jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky. V daném případě však bylo rozhodnuto o zrušení povolení k trvalému pobytu, po osvědčení si může účastník opětovně zažádat o nové pobytové oprávnění. Proti tomuto rozhodnutí podal účastník odvolání, k němu připojil smlouvu o nájmu bytu ze dne 22. 5. 2018 a potvrzení gymnázia o studiu A. H.
16. Napadeným rozhodnutím ze dne 14. 8. 2018 žalovaný odvolání zamítl a potvrdil rozhodnutí prvostupňového orgánu, s nímž se ztotožnil. Konstatoval, že účastník opakovaně narušil závažným způsobem veřejný pořádek České republiky, podle obsahu spisového materiálu se účastník na území dopustil opakovaně protiprávního jednání, kterým došlo k ohrožení zájmů České republiky a jednalo se o narušení veřejného pořádku s vysokou mírou škodlivosti jednání, jak rovněž konstatoval v případě prvního odsouzení i trestní soud ve svém rozsudku. V druhém případě pak o míře závažnosti jednání účastníka řízení svědčí i trest uložený v maximální možné výši. Závažnost narušení veřejného pořádku lze spatřovat v samotném druhu narušení veřejného pořádku, i ve skutečnosti, že účastník se dopouštěl protiprávního jednání opakovaně po delší časový úsek, vědomě a dobrovolně. Žalovaný se ztotožnil s prvostupňovým orgánem i v otázce posouzení možného zásahu do soukromého a rodinného života účastníka řízení. Podle tiskopisu žádosti o trvalý pobyt účastník je svobodný, bezdětný a v produktivním věku, nedoložil, že by měl nepříznivý zdravotní stav a byl v tíživé životní situaci. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by účastník měl na území rodinné příslušníky, či se na území nacházely osoby na něm závislé. V návaznosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva žalovaný uvedl, že účastníku řízení není zamítavým rozhodnutím znemožněno nadále realizovat soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8

Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Podle žalovaného není ve veřejném zájmu, aby na území pobývala osoba, která opakovaně narušila závažným způsobem veřejný pořádek. Zrušení trvalého pobytu a s tím spojená povinnost vycestovat z území jistě může představovat určitý zásah do života účastníka, nicméně v tomto případě jednoznačně převažuje veřejný zájem nad zájmem jednotlivce a možný zásah do života účastníka nebude nepřiměřený důvodům, které vedly ke zrušení jeho trvalého pobytu na území. K námitce, že zrušením trvalého pobytu účastníka, který pobývá na adrese X spolu s A. H., nar. X, občanem X, k němuž vykonává povinnost odpovídající rodičovské a vyživovací, dojde k zásahu do jeho soukromého a rodinného života, žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu nevyplývá, že účastník je otcem jmenovaného a že má vůči němu rodinné vazby. Účastník tedy nemá vůči jmenovanému ze zákona vyživovací povinnost. Jmenovaný je zletilý, může na území vykonávat výdělečnou činnost. Ke jmenovanému účastník v průběhu řízení žádné skutečnosti ohledně možného zásahu do soukromého a rodinného života nedoložil. V odvolání pouze tvrdil ničím nepodložené vazby se jmenovaným a možný zásah do soukromého a rodinného života, žádné důkazy na podporu svého tvrzení nepředložil. Podle obsahu spisového materiálu žalovaný nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života účastníka zrušením trvalého pobytu na území neshledal.

17. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
18. Podle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.*
19. Podle § 174a odst. 1 ZPC *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
20. Před vlastním vypořádáním žalobní námitky městský soud považuje za vhodné zdůraznit, že soud ve správním soudnictví zkoumá skutkový i právní stav toliko ke dni vydání napadeného rozhodnutí podle § 75 odst. 1 s. ř. s. (podle § 75 odst. 1 s. ř. s. *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*), tedy ke dni rozhodování toho správního orgánu, který rozhodl ve věci v posledním stupni - žalovaného. Norma upravená v § 75 odst. 1 s. ř. s. tzv. fixuje skutkový a právní stav, z něhož při soudním přezkumu vychází správní soud. Jde o jeden z projevů přezkumné (kontrolní) povahy správního soudnictví ve věcech žalob proti rozhodnutí. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Nelze proto úspěšně uplatňovat další skutečnosti, které vyjdou najevo následně. Soud nepokračuje ve správním řízení jako tzv. třetí instance, nýbrž jen kontroluje, zda rozhodnutí správního orgánu je v souladu s právem a zda správní orgán v souladu s právními předpisy správně zjistil skutkové okolnosti relevantní pro rozhodnutí k době vydání napadeného rozhodnutí, což v daném případě je ke dni 14. 8. 2018. Proměny skutkového nebo právního stavu poté, co žalovaný správní orgán vydal soudem přezkoumávané rozhodnutí, nemohou již mít zásadně vliv na výsledek soudního přezkumu, neboť takové změny žalovaný nemohl předvídat. Ve vztahu k fixaci právního stavu k době rozhodování správního orgánu

vysvětloval již Emil Hácha: „*Jurisdikce, přezkoumávající ex post zákonost správního aktu, nemůže ji měřiti jinak, než porovnáváním aktu se ‚zákonem‘ platným v době, kdy správní akt byl vydán. Neboť tempus regit actum.*“ (E. Hácha, 1932, s. 844 - viz komentář ASPI k § 75 s. ř. s.).

21. Městský soud ve vztahu k dílčí námitce porušení § 68 odst. 3 správního řádu, § 3 správního řádu, § 2 správního řádu, § 77 odst. 2 písm. a) ZPC a § 174a ZPC konstatuje, že vzhledem k zásadě dispozitivnosti soudního řízení správního není možné, aby žalobce předmět soudního přezkumu vymezil nekonkrétními odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu či listinách zachycené, musí být učiněn tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a bylo patrné, jaké jejich aspekty považuje žalobce za základ jím tvrzené námitky (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005 č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud je povinen vypořádat jednotlivé žalobní body, aby nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, není ale povinen na základě vágních odkazů žalobní body či podpůrné argumenty dohledávat ve spisech či v zaslaných dokumentech. Opačný postup by porušoval dispoziční zásadu a zasahoval by do rovného postavení účastníků řízení (§ 36 odst. 1 s. ř. s.).
22. Žalobce staví svou argumentaci na nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť správní orgány nedostatečně posoudily přiměřenost dopadů rozhodnutí na žalobce i na jeho rodinné příslušníky či osoby v obdobném postavení.
23. Soud předně uvádí, že nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí spočívá podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008 č. j. 3 As 51/2007-84). Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č. j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003 č. j. 2 Ads 33/2003-78) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č. j. 7 A 181/2000-29), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, protože není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994 č. j. 6 A 63/93-22).
24. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008 č. j. 7 Afs 212/2006-76). Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětlí, proč

nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

25. S ohledem na zásadu jednotnosti správního řízení je nutné rozhodnutí obou stupňů správních orgánů posuzovat jako celek; případné vady odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu tak mohl zhojit žalovaný (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013 č. j. 6 Ads 134/2012-47). Zrušení správního rozhodnutí výlučně pro nepřezkoumatelnost vylučuje možnost věcného posouzení žalobních bodů, tím pádem se prodlužuje celková délka sporu, což neprospívá účastníkům řízení, ani správním orgánům. Námitku nepřezkoumatelnosti je tedy nutné hodnotit i ve vztahu k hospodárné a k racionální aplikaci práva.
26. Napadená rozhodnutí posoudil soud optikou výše uvedené judikatury a dospěl k závěru, že rozhodnutí nepřezkoumatelná nejsou. Z jejich odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vyšly, jak vyhodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná.
27. Tvrzená nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, která je namítána žalobcem, a jež má spočívat ve skutečnosti, že správní orgány neučinily zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů do rodinného a soukromého života žalobce, jeho rodinných příslušníků či osob v obdobném postavení, soudem zjištěna nebyla.
28. V ustanovení § 174a odst. 1 ZPC jsou demonstrativně uvedena kritéria, která je třeba zohlednit v rámci posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Správní orgán vezme v potaz zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Pro účely posouzení uvedených kritérií je zákonné ustanovení doplněno o povinnost účastníka řízení v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že postačí, pokud se správní orgány výslovně zabývají pouze těmi kritérii, k nimž se pojí skutečnosti uváděné cizincem či skutečnosti jednoznačně vyplývající z obsahu správního spisu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014 č. j. 8 As 109/2013-34 a ze dne 8. 6. 2017 č. j. 9 Azs 60/2017-37).
29. Přiměřenost rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury Nejvyššího správního soudu, který definoval faktory, jimiž je třeba se zabývat při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy, kterými jsou: „(1) *povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný*

život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Ünner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech“. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013 č. j. 8 As 68/2012-39).

30. Podle městského soudu se napadené rozhodnutí, stejně tak rozhodnutí prvostupňového orgánu zabývala otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce ve shora vymezeném rozsahu. Žalovaný i prvostupňový orgán porovnávali zájem na ochraně zákonem chráněných veřejných zájmů, které žalobce svým jednáním porušil, s faktickým dopadem na jeho soukromý a rodinný život. Závěr o tom, že v daném případě nebude zásah do života žalobce nepřiměřený důvodům, které vedly ke zrušení jeho trvalého pobytu na území, je logický a odpovídající zjištěnému skutkovému stavu v návaznosti na obsah spisového materiálu.
31. Soud odkazuje na str. 3-4 rozhodnutí prvostupňového orgánu a současně str. 6-7 napadeného rozhodnutí, v nichž se správní orgány dopady rozhodnutí o zrušení povolení trvalého pobytu na žalobce podrobně zabývaly. Správní orgány vzaly v potaz rodinné vazby žalobce, když na základě skutečností obsažených ve správním spisu konstatovaly, že je žalobce svobodný a bezdětný. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by měl žalobce na území nějaké rodinné příslušníky. Zároveň správní orgány zohlednily ekonomickou integraci žalobce do české společnosti, jakož i délku jeho pobytu na území. Věk žalobce byl správními orgány zřejmý a ke svému zdravotnímu stavu žalobce ničeho nedoložil. Správní orgány proto oprávněně vycházely z toho, že jeho zdravotní stav odpovídá běžnému zdravotnímu stavu muže středního věku, a nebrání zrušení povolení k trvalému pobytu a případnému vycestování. Správní orgány akcentovaly, že žalobce byl opakovaně pravomocně odsouzen pro úmyslné trestné činy s vysokou mírou společenské škodlivosti, jak popsaly, a vyplývá z obou trestních rozsudků. Na základě shora uvedeného dospěly správní orgány k závěru, že ve vztahu k důsledkům žalobou napadeného rozhodnutí a k intenzitě porušení veřejného pořádku žalobcem je veřejný zájem na zrušení povolení k trvalému pobytu větší, než dopad do jeho soukromého a rodinného života. Soud se s hodnocením správních orgánů zcela ztotožňuje a na jejich odůvodnění odkazuje. Soud rovněž přisvědčuje správním orgánům, že případné dočasné zhoršení situace žalobce v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí je především důsledkem úmyslné trestné činnosti žalobce, tj. jednání, za které nese plnou odpovědnost pouze sám žalobce. Nejvyšší správní soud ustáleně judikuje, že cizinec si má být při páchání závažné úmyslné trestné činnosti vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení jeho trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině ZPC (viz nálezy Ústavního soudu ze

dne 18. 2. 1999 sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům tohoto státu, jehož se dopustí, a v tomto případě i opakovaně a pokračujícím jednáním, kdy se nejednalo o ojedinělý exces, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo na jeho území pobývat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017 č. j. 2 Azs 50/2017-45, nebo ze dne 30. 3. 2017 č. j. 9 Azs 313/2016-41, anebo ze dne 19. 12. 2018 č. j. 9 Azs 401/2018-37).

32. K dílčí námitce, že správní orgány pominuly posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do života A. H., který je podle žalobce vzhledem ke svému věku závislý jak materiálně, tak sociálně na zázemí, kterému mu žalobce poskytuje, městský soud konstatuje, že se žalovaný zabýval přiměřeností zásahu do soukromého života žalobce i ve vztahu k této osobě a na straně 9 napadaného rozhodnutí v reakci na odvolací námitku žalobce se s touto otázkou vypořádal. Soud považuje za vhodné zmínit, že žalobce v řízení před prvostupňovým orgánem netvrdil a ani nedoložil, že by měl k nějaké osobě rodinný vztah, a to ani ke jmenovanému, ačkoli v protokolu o nahlédnutí do spisového materiálu a vyjádření účastníka řízení k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 28. 3. 2018 pod č. j. X uvedl „*vyjádřím se do 30ti dnů datovou schránkou*“. Správnímu orgánu však žádné vyjádření, tvrzení ani důkazy žalobce neposkytl. Soud připomíná, že je výhradně na žalobci, aby v řízení tvrdil své případné osobní či rodinné vazby, které mohou být rozhodnutím dotčeny, neboť se jedná o jeho intimní sféru. Pokud tak neučiní, správní orgány vycházejí z podkladů obsažených ve správním spise (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2017 č. j. 6 Azs 302/2017-27, či ze dne 18. 1. 2017 č. j. 3 Azs 84/2016-39). V daném případě si proto žalobce po seznámení se spisem nejpozději dne 28. 3. 2018 musel být vědom, že o osobě jmenovaného správní spis neobsahuje žádné informace. Prvostupňový orgán proto nepochybil, když se vztahem žalobce a A. H. nezabýval, jmenovaný mu nebyl ze žádných podkladů ani znám. Rovněž žalovaný nepochybil, když konstatoval, že ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce není otcem pana A. H. a nemá vůči němu žádné rodinné vazby, tedy nemá vůči této osobě ze zákona stanovenou vyživovací povinnost, nadto je jmenovaný již osobou zletilou a může tedy vykonávat na území výdělečnou činnost. Žalovaný uzavřel, že vzhledem k tomu, že vazby na pana A. H. nebyly ze strany žalobce prokázány a zrušením trvalého pobytu žalobce by ke zpřetrhání tvrzených vazeb ani nedošlo, nebude zrušení trvalého pobytu znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Soud se s tímto závěrem ztotožňuje a dodává, že ze spisového materiálu kromě ničím nedoložených odvolacích tvrzení žalobce nevyplývají žádné rodinné vazby se jmenovaným, natož vazba otec-syn. Nebyl proto ani důvod zvát jmenovaného k výpovědi. Pokud tedy žalobce prvostupňovému orgánu dostatečnou součinnost ohledně tvrzení a doložení svého otcovství k A. H. tehdy neposkytl, je současná situace důsledkem pouze jeho nečinnosti; správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici a nemohly předvídat, že ve věci následně (až po vydání rozhodnutí obou stupňů správních orgánů) bude otcovství žalobce k A. H. potvrzeno.
33. Správní orgány zohlednily a vypořádaly v rozhodnutích jim známé skutečnosti. Žalobce neprokázal, že by v jeho případě existovaly výjimečné okolnosti, které by vedly až k nezákonnosti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Teprve pokud by tak učinil, bylo by možné správním orgánům důvodně vytýkat, že k nim měly přihlédnout nebo že ohledně těchto tvrzení nedostatečně zjistily skutkový stav věci. To se

však v projednávané věci nestalo. Městský soud proto dospěl k závěru, že rozsah zjištěných skutečností a jejich následné poměření s hrozbou plynoucí z dalšího pobytu žalobce na území České republiky provedly správní orgány v dostatečném rozsahu. Správní orgány nepopřely, že zrušení povolení k trvalému pobytu skutečně zasáhne do soukromého a rodinného života žalobce, avšak přesvědčivě argumentovaly, proč považují správní rozhodnutí za přiměřené. S jejich závěry se městský soud plně ztotožňuje a na jejich odůvodnění odkazuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018 č. j. 9 Azs 401/2018-37).

34. K otázce posuzování přiměřenosti zásahu způsobeného zrušením povolení k trvalému pobytu do soukromého a rodinného života žalobce lze dále uvést, že správní orgány vzaly v potaz všechny relevantní faktory, kterými by mohla být úvaha o přiměřenosti zásahu odůvodněna, rozhodnutí tudíž nejsou z tohoto důvodu nepřezkoumatelná. Podle soudu napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového orgánu, obsahují veškeré náležitosti podle § 68 odst. 2 správního řádu.
35. Městský soud považuje za vhodné zmínit, že k žalobě doručené soudu dne 18. 9. 2018, žalobce dne 21. 6. 2021 připojil: 1) rodný list A. H. vystavený dne X, jeho matkou je T. H. H. T., občanka X, 2) kopii znaleckého posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví genetika, ze dne 12. 11. 2018 o tom, že žalobce na základě výsledků analýzy DNA je biologickým otcem jmenovaného za podmínky, že „*toto tvrzení je platné za předpokladu, že vyloučíme možnost, že biologickým otcem by mohl být také přímý příbuzný zde stanoveného biologického otce (například jeho bratr či jednovaječné dvojče)*“, 3) kopii nedatované, nepodepsané ani neorazítkované písemnosti nazvané „potvrzení o studiu“ A. H., a 4) usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 17. 9. 2019 sp. zn. 0Nt96/2019 o zaházení odsouzení žalobce bez doložky právní moci. Jedná se o doplnění žaloby po lhůtě uvedené v § 72 odst. 1 s. ř. s. za situace, kdy soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu – žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) K těmto listinám proto nelze v daném řízení přihlédnout. Žalobce přitom ničím nedoložil, z jakého důvodu je předložil soudu až po cca roce a půl po jejich vydání, dne 21. 6. 2021. Ze shodných důvodů nelze ani přihlédnout ke dvěma potvrzením Vysoké školy ekonomické o aktuálním studiu A. H., jež soud zmiňuje pod bodem 6. tohoto rozsudku, které soudu předložil zástupce žalobce při jednání dne 7. 9. 2021. K nově uplatněným námitkám při jednání ohledně pobytového oprávnění žalobce nelze také přihlédnout, rozšířit žalobu o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.).
36. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. září 2021

JUDr. Jan Ryba, v. r.
předseda senátu